

betydeligt, ogsaa hvad Kasseregnskabsvæsenet angaar, siger, at vi er i Virkeligheden ikke interesserede i at have nogen Bestemmelsesret med Hensyn til de Regler, der skal gælde, er det en Selvefølge, at saa vil andre Ministerier, navnlig Finansministeriet, under hvilket der paa Toldomraadet er en Masse Oppebørsler og Inkassationer, sige: Saa kunde vi for Resten ogsaa ønske at blive løst fra Bestemmelserne i den gamle Forordning. Og naar det gaar saa let med at ophæve Forordningen for Toldvæsenets Vedkommende, vil man gøre det samme for Postvæsenets Vedkommende, der har meget store Inkassationer ved Postoprævnings- og Postanvisningsvirksomheden. Men saa synes jeg, at vi i Virkeligheden er kommet ind paa en Form for Lovgivning, som jeg ikke havde tænkt mig kunde gaa an: at man paa saadanne vigtige Omraader som Kasse- og Regnskabsvæsen ophæver gamle Bestemmelser og overlader Ministeren selv at træffe Bestemmelser. Det er det, jeg har villet sige, og det er af de Grunde, Mindretallet ikke har kunnet give sin Tilslutning til Ministerens Ændringsforslag. Vi har ment det rigtigt, at Rigsdagen i saa Henseende tog Beslutning, men jeg tror ingenlunde, at Ministeren ikke vil træffe nogen Bestemmelse eller vil træffe Bestemmelser, som skaffer mindre Sikkerhed end Forordningen af 1840.

Den ærede Ordfører sagde, at det vilde i høj Grad afhænge af de Mænd, der kom til at staa henholdsvis som Generaldirektører og Distriktschefer, hvordan den fremtidige Ordning vilde blive. Det har Ordføreren Ret i. Meget vil afhænge deraf, men een Ting kommer i hvert Fald ikke til at afhænge deraf, og det er, om Distriktskontoret skal være en ny Instans. I saa Henseende synes jeg, Ministeren sagde klart og tydeligt, hvordan Forretningsgangen vilde blive. Distriktscheferne skal have Indberetninger, og for saa vidt de mener ikke at kunne træffe Afgørelse, lader de dem gaa videre til Generaldirektionen. Men det er en Erkendelse af, at det er en ny Instans, et Mellemed, som træder i Virksomhed paa alle de Omraader, hvor man enten anser det for nødvendigt eller Distriktschefen maaske anser det for ønskeligt, at Sagen gaar videre med nye Skri-

velser, Indhentning af nye Oplysninger o. s. v. I saa Henseende er den lille Diskussion betegnende, som er blevet ført mellem det ærede Medlem fra Nykøbing, Falster (Valdemar Olsen) og den højtærede Minister vedrørende Forstaaelsen af Ændringsforslag Nr. 14, det, der angaar Forfremmelse eller Afskedigelse af Personalet. Her skal det nok vise sig, hvad Distriktsinddelingen vil betyde i Retning af Skriverier, idet hver eneste Forfremmelse og hver eneste Afskedigelse skal passere Distriktschefens Kontor. Jeg har intet at indvende imod, at Personalet gerne vil have de paagældende Spørgsmaal op til øverste Instans; men jeg gør opmærksom paa, at hver eneste Sag skal passere den Vej: den skal gennem Distriktskontoret, dette skal udtale sig derom, og saa gaar Sagen videre til Generaldirektionen, medens den efter Mindretallets Forslag gik direkte fra den paagældende Sektionsleder til Afdelingschefen, det vil sige ind til selve den øverste Ledelse, Generaldirektionen. Jeg nævner blot dette som et Vidnesbyrd om, hvor meget mere indviklet Systemet bliver, og hvor meget mere Skriveri hele Ordningen fører med sig. Dertil kommer, at naar Spørgsmaalet er afgjort af Generaldirektionen, skal Sagen igen gennem Distriktskontoret ud til den paagældende Sektionsleder, der saa giver vedkommende underordnede Tjenestemand fornøden Besked om hans Forfremmelse eller Afskedigelse. Derfor maa Mindretallet fremdeles tilraade, at man stemmer mod den af Flertallet anbefalede Ordning, eller rettere, at man stemmer for de Ændringsforslag, der gaar ud paa at forandre § 4 saaledes, at vi ikke faar denne nye Inddeling i Distrikter.

Den ærede Ordfører (Moesgaard-Kjeldsen) mente, at naar der i Mindretallets Betænkning er antydet en Mulighed af, at man senere maaske alligevel vil gaa til Distriktsinddelingen, laa deri en Antydning af, at man ikke havde nogen Tro til, at det af Mindretallet foreslaaede skulde vise sig tilfredsstillende. Jeg kan ikke forhindre den ærede Ordfører i at læse Mindretallets Betænkning paa den Maade; men jeg kunde fristes til at sige, at den ærede Ordfører er vist det eneste Medlem af Tinget, der har læst vor Betænkning saa-